

Regionálne Trampské Združenie - Pezinok

Malokarpatský občasník

ročník 9

4/2017

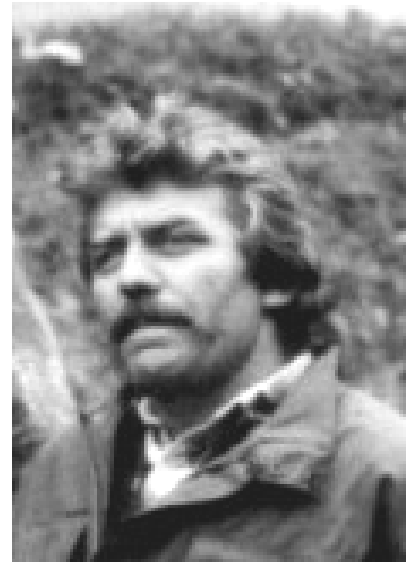
Jeseň na vode - 2017

Spomienka na kamaráta, člena trampského zoskupenia SOKOLI – Trnava

Vo štvrtok 31. augusta 2017 vo večerných hodinách vo veku 65. rokov sa na Sokolských chatách na posledný vander odobral náš kamarát

„Johan“ Ján Kubíček“
20.4.1952 – 31.8.2017

Bol členom trampského zoskupenia SOKOLI – Trnava. Rozlúčili sme sa s ním 7. septembra za hojnej účasti kamarátov trampov z Trnavy, Bratislavy, Pezinka, Partizánskeho, Prievidze, Trenčína, Martina, z Moravy a Čiech v cintoríne na Kamenej ceste v Trnave. *Lewis.*

Pripomenuli sme si aj tohto roku kamarátov a kamarátky pietnou spomienkou „Dušičkovým pochodom“ v tomto novembrovom počasí k pietnemu totemu pod hradom Korlátko. *Redakcia MO.*

Nedá nám však, aby sme si kamaráta Johana nepripomenuli nekrológom za trnavských trampov, a nielen za nich, z poslednej rozlúčky:

Kamarátka Ivonka, smútiaca rodina, kamarátky a kamaráti, priatelia!

Dovoľte mi v mene svojom, tiež za všetkých kamarátov a kamarátky, rozlúčiť sa s našim kamarátom Johanom, po našom tiež Jankom – Jankom. Kamaráti!

V určitom období nášho bytia, v mladosti, v časoch, kedy pre nás pojmy ako kamarátstvo, príroda, voľnosť, tvorili jeden z hlavných zmyslov života, sme si vytvárali svoj zvláštny svet a postupne sme sa stávali tými, ktorí si hovoria trampi.

Jedným ktorý do tohto nášho sveta vstúpil, hoci trošku neskoršie okolo svojej tridsiatky bol i Johan, ale i dovtedy, než sa tak stalo bol jeho život od mladosti nesmierne náročný, ale príťažlivý a dobrodružný, ako námorník zasvätil svoje bytie vode a začal si plniť svoje a čiastočne i naše mladícke predstavy.

Johanovi však v ostatných rokoch rôzne okolnosti, zdravotný stav nedovoľovali byť podľa neho trampom telom i dušou. Prestávali sme ho vídavať pri táborových ohňoch, na lesných chodníčkoch, vytrácal sa z nášho povedomia, útočiskom a životným priestorom sa mu stali Sokolské chaty .

Pre trampské spoločenstvo však kamarátom zostal a hoci pred niekoľkými dňami odišiel na svoj posledný nebeský veľký vander, my sa s ním budeme pri našich potulkách prírodou v mysliach stretávať stále.

Kamaráti!

Myslím, že práve pri tejto tak smutnej príležitosti by stačilo nostalgie. Vo svojom a iste i o Vašom mene sa pokúsim o niečo, čo si Johan, naposledy, keď sa s ním už nemôžeme bohužiaľ stretnúť, od nás určite zaslúži. Skúsme ho odprevadiť na jeho posledný vander tak ako by to možno i on sám chcel. Nie raz ma totiž napadlo, že Johan vo všetkých etapách svojho bytia mal spôsobom svojho života i nazerania na svet veľmi blízko k jednému z veľkých románopiscov a poviedkárov, rebelovi, dobrodruhovi, tiež i námorníkovi, k človeku so svojským nazeraním a vzťahom k životu s náturou riadneho chlapa, k Jackovi Londonovi, mužovi nám trampom tak blízkym.

Preto mi dovoľte rozlúčiť sa s ním, dnes už pre nás iba vzdialeným Tulákom po hviezdach, ako London nazval jedno zo svojich diel, ako tým mužom, ktorý sa v mnohom stotožňoval so životom a charakterovými črtami postáv z jeho románov a poviedok, či už to boli diela s autobiografickými črtami akou je vzácne pre nás trampov dielo Cesta, Martin Eden, a ktorý podobne ako London, tento velikán, tiež viedol v záverečnej fáze svoj nerovný boj s alkoholom, voľným parafrázovaním „prípitku mužovi na ceste“ z inej Londonovej rovnomennej poviedky.

Takže kamarát Johan:

***Na dobrú stopu Tebe, ktorý si sa dnes vydal na cestu
nech Ti bohato vystačia zásoby jedla***

nech si Tvoji ťažní psi uchovajú všetky ťapky zdravé

nech sa Ti na prvý raz zapáli každá zápalka

nech Ťa Pán Boh opatruje

nech Ti na Tvojej ceste šťastie praje

nech ...,

Tu prípitok z poviedky končí,

*a ja dokladám za nás všetkých, ako je našim trampským zvykom:
Johan, prajeme Ti na Tvojom poslednom, nikdy nekončiacom vandri veľa
suchých chodníkov a modrú oblohu okolo Teba.*

Tak Ahoj, ...

*A k rozlúčke s trampom Johanom patrí neodmysliteľne i trampská pieseň ...
Za trnavských trampov kamarát Kutáč*

Češť ich pamiatke !

Redakcia MO

ZO SPOMIENOK TONYHO LOVCA-II. pokračovanie

(Čo sa nepomestilo do knižky spomienok – príbehov „Jicarilla“)

Najprv úvaha pre čitateľa.

Je až neuveriteľné ako sa na tú istú vec, spomienku či udalosť odlišne pozerajú dve osoby (pri viacerých ani nehovoriac) približne (ne) rovnakého veku a zmýšľania, v tomto prípade trampského dokonca z jednej osady, čo už môže viesť až k nedorozumeniam ba k zvadám. Či chceme alebo nie, je to súčasť vyjadrenia sa zo svojho vlastného „ja“ k žiadanému prejavu, či objasneniu názorov súvisiacich s rôznou tematikou, ale týkajúcou sa spoločného záujmu. Samozrejme ide tu najmä o trampskú tematiku súvisiacu s našimi príspevkami, článkami do trampských časopisov a najnovšie aj samostatných knižných vydaní z histórie i súčasnosti trampského života. Každá redakcia je nápomocná usmerniť viac či menej rozpornejšie názory na tú istú alebo podobnú nezrovnalosť. NO a teraz už tie príhody:

Č1: Slovenský raj (z kroniky a z pera Nora Dlháňa, jicarilláka, t.č. Južná Afrika)

Prvého júla 1963 sme sa Lovec, Šebo a ja (Noro) vybrali do Popradu a tu sme sa rozhodli pre týždňovú túru po Slovenskom raji. V utorok okolo obeda sme už boli na ceste z Hrabušíc na Kláštorisko. Štverali sme sa známymi vodopádmi cez údolie Hornádu a pred zotmením sme už popíjali pivo v chate na Kláštorisku. Po prvom dni sa nám náš výletík pozdával. Kým sa zotmelo už stáli stany a vyhrabali sme malé ohnisko, aby sme si mohli niečo teplé uvariť. Prvé prišli na rad vajcia a tri už boli aj tak skazené, no nijak nám to neodobralo chuť k jedlu. Ráno, ešte čerství, sme si obzerali veľkú mapu pred chatou a špekulovali sme, že sa musíme dostať k Medvedej jaskyni, odtiaľ na Gľac a k Hnileckej priehrade. Pred nami boli ešte štyri dni a tak sme sa nemuseli nijak ponáhľať. Obedovali sme rovno

oproti Kláštorisku na pokraji strmého zrázu a jaskyňa mala byť asi 5 km (tých horských). Pokračovali sme v ceste a asi po „dobrej“ hodine sme vyšli zo suchého smrekového lesa, keď sa nám vtedy naskytol krásny obraz dva, tri kroky zráz až do hlbokého údolia a v ňom uprostred lesa malé jazierko. Tak sme sa dostali na slepo pred jaskyňu aj keď sme sa nemali koho opýtať, lebo za celý deň sme nestretli ani len človečika, boli sme teda presvedčený, že sme na správnej adrese, totiž to pred Medved'ov jaskyňou. A tak vidina kúpania sa v jazierku ustúpila zvedavosti pred prehliadkou jaskyne. Vytiahol som z US-ky baterku a spolu so Šebom sme sa vtiahli dovnútra. A tu sme už neboli na pochybách. V chodbe bolo plno kostí, povyberaných z jám, známka archeologického výskumu, čo sme už vôbec neboli na pochybách, že to je Medvedia. Vošli sme až do veľkej miestnosti a kde sme behali hore dole, ale ako sa zdalo, tu jaskyňa končila a tak sme sa vrátili von. Lovec sa tiež chcel poobzerať, čo je tam a vrátili sa so Šebom nazad. Ja som ostal vonku. Už som si vyhadzoval US-ku na chrbát a bral sa dole, lebo sme od obeda nemali v ústach ani hlt vody, ale keď oznámili, že vo vnútri je vody dost', rozhodli sme sa tu prenocovať. Zotmelo sa, ukazovalo sa na jasnú noc, tak sme si nestavali stany. Navláčili sme si pod seba suché lístie a pod kamenným previsom sme založili ohník. Vody sme si nanosili dost' a tak sme si uvarili aj čaj. Ináč sme pili kondenzované mlieko. Ako sme nosili vodu, jeden svietil a dvaja mali nádoby s vodou. Tony niesol kotol a moc sa staral o mňa, aby som nerozliat. až kým neprevrátil plný kotol na seba a musel sa ešte aj sušiť a vrátiť sa ešte pre jeden. Voda tam tiekla nevedno odkiaľ a držala sa na takých stupňovitých terasách a tiekla z nich až na zem, kde vytvárala pekné plytké jazierka. My sme naberali z jednej takej hlbšej terasy. Prespali sme na mäkkom listí a vo štvrtok sme sa už plačkali dole v údolí v jazierku. Boli tu drevorubači a od nich sme sa dozvedeli, že jazero aj so zopár zrubmi pri ňom sa volá Klauzy. V zruboch spávali drevorubači a chodili im tam variť ženy z dediny. Od nich sme sa dozvedeli kde je Gl'ac. Cesta tam bola hrozná a boli sme radi, keď sme tam poobede prišli. Dohodli sme sa, že do večere už ďalej nejdeme, lebo tu bola voda a tak sme sa dali do reči s dvoma Spišiakmi, čo tam vedľa stanovali. Neďaleko je vraj Veľký Sokol, no nakoniec sme tam predsa nešli. Bavili sme sa s nimi až do večera a ostali sme pri nich aj spať. Ráno nás jeden dokonca ja odprevadil kus cesty. Na obed sme už boli na najvzdialenejšom cípe Hlinickej priehrady. A vtedy som zistil, že tu v Dedinkách mám akúsi rodinku. Ale najprv sme sa uflekovali a postavili stany na brehu. Boli sme tak trochu bokom, rovno oproti tunelu. Ale to nám nijak nevadilo, že sme sami. Tony ostal pri veciach a my so Šebom sme si to švihli cez kopec do dediny. Prvá cesta

viedla rovno do krčmy. Dnes mám narodeniny a tak to treba zapíť. Ľudia sa po nás trochu obzerali. Všetci behali po brehu v plavkách len my dvaja v bundách, veľkých nohaviciach a kanadách. Ale to nám nevadilo a pobrali sme sa k rodinke. Tu sme sa dobre napapali a zase išli opáčiť do krčmy narodeniny aj s rodinkou. Po záverečnej sme ešte kúpili dve fľaše vína a išli sme obzrieť Lovca. Baterku sme nemali a tak nám chvíľu trvalo, kým sme sa dostali krížom cez tú hnusnú horu. Tony bol trochu vyvalený, že sme sa poveselili, ale hneď sme mu ukázali, že sa ani naňho nezabudlo, tak bol rád. On sa zatiaľ už vymočil na všetky strany a dobre si zaplával. Trenky už sušil na šnúre, čo natiahol medzi stanmi. Lacovi bolo trochu zle, lebo sa napchal čučoriedkami a potom sa do toho napil mlieka so slivovicou, ale my s Tonym sme skonsumovali aj víno a potom sme zaľahli. Kým sme zaspali, člnkovala sa okolo nás akási dievka s chlapíkom. Ten jej spieval a tak sme celkom príjemne zaspávali za zvukov gitary a trampských pesničiek. V sobotu sme sa celý deň zohrievali a venovali len kúpaniu a člnkovaniu. No cigánil by som, keby som nespomenul aj pár pív, čo sme vypili, ale to len tak, od smädu. No bolo treba pomaly premýšľať na odchod. Sobota prešla rýchlo, ale predsa sme sa zotavili zo šľapania po kopcoch a v nedeľu ráno sme už aj balili. Po Stratenú sme prešli pešo a Tony so Šebom sa snažili chytiť stop do Bratislavy. No to sa im nepodarilo a keďže v pondelok ráno museli ísť do roboty, ostal im len vlak. A tu sa naše cesty rozišli. Ja som sa rozhodol, že idem pozrieť tetku k Muráňu a tak sme ešte cestovali spolu po Červenú skalú. No a tu sme sa rozlúčili a ešte som im zo stanice zakýval.

Č.2: Slovenský raj (z pamätí Tonyho Lovca, cca 1.11.2017, Bratislava)

V minulom storočí, teda aj v minulom miléniu, keď ešte osada Jicarilla nebola ani oficiálne založená, sa veľké vandre už pestovali, ale čundráci z viacerých osád neboli viazaní na direktívy niekoľkých šerifov resp. vodcov. Väčšina budúcich osadníkov však už pripravovala založenie osady, ale dlho predtým sme sa nie a nie dohodnúť na názve, pritom sme už dávno roky pred tým chodili spolu na Dunaj, do račištorfských a teda aj do iných oblastí Malých Karpát. Na ukludnenie horúcich hláv sme sa teda niektorí uzrozumeli na taký oddych pred „slávnou voľbou“ o pomenovaní osady. Chlapci sa porozbiehali po Slovensku a všetko sme nechali na august 1963, kedy už muselo byť rozhodnuté, lebo nás starších už strašila vojenčina. V takých neistých očakávaniach sme teda traja budúci „kolegovia“ využili leto na vander do Mekky trampov, teda do Slovenského raja. Tony a Laco (Šebo) využili dovolenky zo zamestnania a Noro mal dvojmesačné školské prázdniny. *Pokračovanie v budúcom čísle*

52. výročie TO. Černá řeka

Spomienka na kamaráta Wina pod Břestecskou skálou

Dlhší víkend, ktorí sa nám ponúkol sme využili na to, že sme už v piatok ráno vyrazili na Moravu. Naším cieľom bola Břestecská skála v Chřiboch pod hradom Buchlov. Tu má svoj osadný zrub TO. Černá řeka – Uherské Hradiště, ktorá v tomto roku oslávila 52. výročie vzniku. Osadníci sa rozhodli, že nebudú robiť tradičný potlach, ale slávnostný oheň zasvätia pamiatke na kamaráta a osadníka Wina, ktorý nás

náhle opustil pred rokom. V piatok bolo ešte pekné počasie a preto sme využili tento čas na prehliadku barokového zámku v Buchloviciach, ktorého súčasťou ja aj niekoľko hektárový park s anglickou záhradou. Súčasťou parku je záchranná stanica vtákov a výstava fuxií v záhradníckom centre parku.

Po prehliadke sme sa presunuli pod Břestecskú skálu, kde sa už začali schádzať kamaráti z Prievidze, Bratislavy, Trnavy, Brna, Přerova Martina... Zvítali sme sa s nimi a začali sme stavať stany, lebo sa začalo mračiť a pri večernom muzicírovaní pri ohni padlo aj pár kvapiek. Muzikanti vydržali až do rána do tretej, kedy sa naplno rozpršalo. Dážď nám bubnoval na stany a nadobro zrušil náš plánovaný výstup na sv. Barboru a Buchlovský hrad. Čas sme vyplnili debatami o tohtoročných trampských akciách na terase osadnej chajdy. V sobotu okolo 13. hodiny už nepršalo, a tak sme sa väčšina presunuli na flek pod Břestecskou skálou, kde mávajú osadníci slávnostné ohne. Pod vrcholom skaly sa nachádza malý amfiteáter, ktorý vznikol z bývalého lomu na kameň. Osada tu pripravila malú pagodu

a stĺpik s osadným znakom a pamätnou tabuľkou na kamaráta Wina. Kamarát Tácek zapálil slávnostný oheň a kamarát Bufi povedal krátky príhovor, v ktorom sme si pripomenuli ich osadníka . Muzikanti zahrli pár Winových obľúbených pesničiek a na záver spomienky koloval medzi všetkými kalumet, z ktorého sme mohli poslať dymový signál nášmu zosnulému kamarátovi. Nasledoval zostup do campu, kde nás už čakal Sam s vynikajúcim gulášom, ktorý nám dobre padol. Prebehla kovbojská súťaž, ktorú vyhral kamarát Zlozor z Martina. Narazilo sa pivo a okolo ohníka sa začala formovať pozbieraná kapela, ktorej základ tvorila brnenská Karabina. V ich podaní zaznelo kopa krásnych ryvoloviek a muzikanti to vydržali, tak ako včera do tretej rána. Trochu sme si pospali a nedeľné ráno bolo bez dažďa. Začali sme baliť a postupne sme sa lúčili so starými kamarátmi. V mene všetkých kamarátov, ktorí sa zúčastnili tejto

spomienkovej akcie na kamaráta WINA, chceme poďakovať celej osade Černá řeka za perfektnú prípravu a priebeh podujatia. *Bublina.*

Tvorivé ruky trampov - Lodenica Gidra Budmerice 23.9.2017

Už druhý rok tejto trampskej akcie usporiadali kamaráti zo známeho zoskupenia, ktorého lídrom je TS. Kinto z Modry a trampi z Lodenice Gidra, TO. Modrá hviezda TO. Spln. Tak, ako minulý rok bolo cieľom tejto prehliadky ukázať niektoré pracovné postupy z rezbárstva, keramikárstva, práce s kožou, grafiky a výrobe malých upomienkových predmetov.

V sobotu od 9. hodiny sa postupne zaplňal flek na Gidre, či už samotnými predvádzajúcimi, tak

i mnohými návštevníkmi, ktorých táto činnosť zaujala. Svoje práce a postupy tu predviedli z rezbárstva: Vendo z Brezovej pod Bradlom, Dušan zo Smoleníc, Bublina z Trnavy, Kinto z Modry, Baran TO. Dolina... z keramiky Zuzka z Hustopeč, Zuzka z Modry, práce s kožou predviedol Ali

z Handlovej, výrobu pieskových obrazov Duško z Píly a výrobu lapačov

snov Froschka z Trnavy. Počas soboty tak na Gidre vzniklo niekoľko rezbárskych diel - Orol, Sova, Korytnačka. Keltský kríž a Starec. Ďalej bolo možné pozorovať, ako sa vyrezávajú reliéfy do kože. keramickej hliny, obrazy z piesku a vypletanie lapačov snov. Usporiadatelia nás

pohostili dobrou kapustnicou a nechýbalo ani tradičné pívko. Na záver bol večer zapálený slávnostný oheň a muzikanti sa postarali o dobrú náladu. Pod'akovanie patrí všetkým, ktorí sa podiel'ali na príprave a zdarnom priebehu tejto peknej tramskej akcie.

Ahoj! Bublina.

II. jesenný výšlap OZ Priatelia lesa – Kukla

Členovia OZ Priatelia lesa, ktoré združujú 6 tramských osád v Modre a okolí (TO. Čierny Medveď, TO. Geronimo, TO. Biela Hviezda, TO. Pavučina, TO. Manitoba a TO. Brezička.) sa po úspešnom štarte – I.

jarnom výšlape na vrch Vysoká rozhodli v tradícii výšlapov pokračovať II. jesenným výšlapom na vrch Kukla. (564 m n. m.). Na jeho vrchole sa nachádza drevená 12 metrov vysoká rozhľadňa, z ktorej sú za pekného počasia veľmi romantické výhľady hlavne východným smerom. Je tu možnosť uvidieť aj značne vzdialený Tribeč s vrchmi Žibrica a Zobor, vrch Marhát v Považskom Inovci, Podunajskú nížinu s roztrúsenými obcami. Ale suverénne najkrajší je pohľad na hrad Červený Kameň a Trnavskú tabuľu s obrysmi Bielych Karpát či Považského Inovca. Samozrejme, nádherný a dych berúci je aj pohľad na okolité malokarpatské vrchy.

Kukla bola podobne ako mnohé iné horské vrcholy spájaná s vyčítaním nadprirodzených síl. Jedna z povestí o tomto vrchu vraví, ako sa dvanásť mudrci dohadovali o mieste vhodnom na stavbu hradu Červený Kameň. Starší trvali na výstavbe hradu na vrchole Kukly, zatiaľ čo jeden mladý tvrdil, že to je miesto duchov a im sa isto nebude páčiť takýto ľudský počin. Navrhoval preto zvoliť iné *vhodnejšie* miesto. Stavba hradu *sa údajne* začala na vrchole Kukly a hneď počas noci sa stali nezvyčajné, možno až strašidelné udalosti. Duchovia, nespokojní s takouto trúfalosťou ľudí preniesli rozostavaný hrad na jeho súčasné miesto. Mudrci napokon uznali predvídavosť mladšieho kolegu a tak hrad Červený Kameň stojí dodnes na protiahlom svahu nad obcou Píla, na ktorý je z Kukly za dobrého počasia nádherný výhľad. Kto by ale v 21. storočí veril na tieto povery?

Ráno, pol hodinu pred začiatkom výšlapu sme vyrazili z Modry v trojici: Arťo, Koník a Kyro s tým, že sme chceli byť na štarte medzi prvými, čo sa nám ale nepodarilo, pretože krátko pred deviatou nás tam už čakala skupina trnavákov v zložení: Ingrida, Jožko a Miluša. Postupne začali pribúdať aj ďalší kamaráti z TO. Spln – Pedro, Klinec, Kmoter, kamarát Hrdzavý

z Gidry s Elou, Johnny Texas a Orlie Brko z Bratislavy, ktorí vystúpili z busu mieriaceho na Zošku. Medzi poslednými našu skupinu doplnila dvojica Kamión z TO. Dolina a TS. Lesy. Našu skupinu doplnili aj turisti z Harmónie a geodet Ľuboš s Katkou z Pezinka. Zostava to teda bola slušná. Čo však bolo horšie, že meteorológovia sa tentoraz žiaľ nemýlili a sľubovali *ako natruc* výdatný dážď, ktorý sa spustil ešte pred začiatkom pochodu a vo svojej vytrvalosti nechcel poľaviť. Z tohto dôvodu si väčšina kamarátov navliekla na seba pršiplášte a ako sa neskôr ukázalo urobili veľmi dobre, pretože nezmokli do nitky ako ja, ktorý som svoj nechal v batohu v domnení, že dáždik po pár minútach poľaví. No nepoľavil, ale naopak sa výrazne zintenzívnil. Po naplnení akademických 15 minút som zavelil na odchod a vydali sme sa smerom k Zorničke. Po zelenej značke

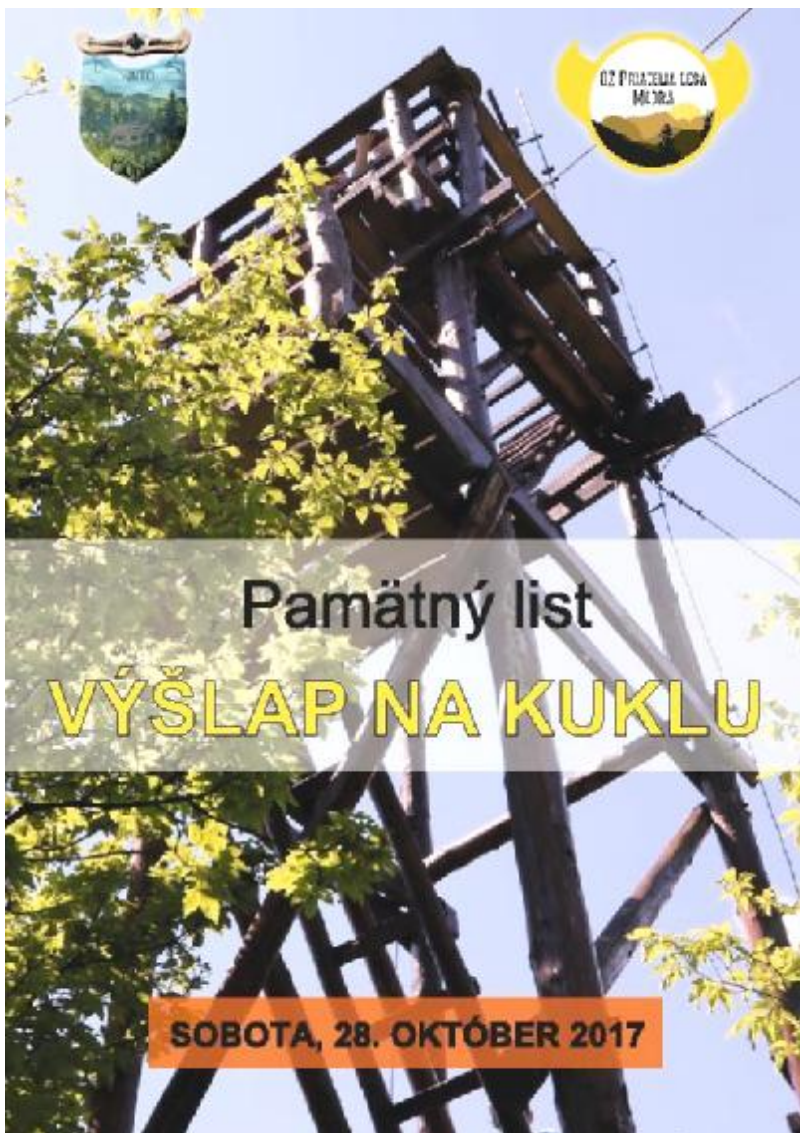
pomedzi rekreačné chaty a penzióny sa vnoríme do bukovo-dubových lesov, v ktorých sa zjavujú aj prvé hubové objavy v podobe bedlí, ktoré skončia v rukách kamaráta Johnnyho. Nasleduje krátka občerstvovacia prestávka, kde súperia medzi sebou cuvée z Viničného

oproti veltlínu z Modry, víťaza je určit *veľmi* ťažko, pretože stále výdatnejšie prší, zhora, zo stromov a tuším kvapká už aj zdola a aj preto sa musíme ešte viacej ponáhľať do hlbín lesa. Na rázcestí naďabíme na roztrhaného diviaka, ktorý takto skončil zrejme po útoku líšok. V miernom minimálnom stúpaní pomaly ale iste dokráčame k sedlu nazvanému Tri kopce, kde sa križujú tri turistické značky – zelená, modrá – ktorou budeme pokračovať na Kuklu a žltá na Fúgelku (smer Dubová) resp. Komárku (smer Zoška). Tu si dávame ďalšiu menšiu občerstvovaciu prestávku, zajedáme si požíveň nesenú v batohoch a tiež si dáme aj niečo ostrejšie, aby sa ruksaky odľahčili, pretože stále neprestávalo výdatne pršať a zima a chlad človeka vysiluje. Po modrej značke šliapeme ďalej na Kuklu, pričom sa terén viditeľne mení. A zrazu čuduj sa svete dážď poľavuje, ale o to viacej začína fúkať studený severák. Po ľavej strane sa objavujú prvé

skalky a najzaujímavejšou je skala nazvaná Čertove zuby. Za Čertovými zubmi sa za neutíchajúceho vetra, ktorý Orlie Brko premenoval na malokarpatský orkán, blížime k hrebeňu Kukly a po chvíli sa pred nami vynára krásna scenéria s vrcholovou rovinkou, kde sa nachádza už zmieňovaná rozhľadňa. Momentálne, keďže je rozhľadňa na Kúgli (Veľkej Homole) zhodená a bude sa stavať nová, je táto na Kukle bezkonkurenčne jedinou dominantou v tejto časti Malých Karpát. Nasleduje spoločná vrcholová fotečka, tí odváženejší vylezú aj na vrchol rozhľadne, kde sa im naskytnú krásne pohľady na malebnú jesennú prírodu. Silný vietor nás ale núti pobrať sa ďalej a tak nás Hrdzavý vedie mimo značky cez Čertové zuby smerom ku Trom kopcom. Cestou míňame staré opustené táborisko, na ktoré už dlhšiu dobu nikto nezavítal. Veru stále viacej pribúda opustených kempov a táborísk, na ktoré nikto nechodí. Zanechávame chmúrne myšlienky a táborisko za sebou a to už naše trampske boty miera tentoraz po žltej značke cez hmlou pokrytý les a popadané lístie. Veru, krásne červeno-žlto-zlatá sfarbená jesenná príroda sa už ukladá na zimný odpočinok, časy babieho leta sú už dávno preč a neúprosne sa hlási obdobie dažďov, pričom sychravé a zimomravé počasie dáva tušiť, že tu onedlho príde mesiac spadaneho lístia – november. Krátky oddych si dávame na Komárke, kde nás zahreje kalíštek vodky od kamaráta Kyra. Odtiaľ po modrej značke mierime k parkovisku na Zochovej chate, kde popri Furmanke po schodoch, ktoré pamätajú ešte časy Karpatského vlka okolo kúpaliska a Alpinky po červenej mierime k Tisovým skalám. (450-550 m n. m.) Tieto sú „poskladané“ z troch oddelených častí skalného hrebeňa a v roku 1977 boli vyhlásené za chránené územie. Zreteľná šípka modrej farby nám prikazuje zmeniť smer doľava k záveru nášho výšlapu – k hradisku Zámčisko. Prekračujeme potok a ocitáme sa na čistinke, kde sú vidieť stopy víchrice a následnej kalamity z mája roku 2010, ktorá zasiahla Malé Karpaty, pričom najviac postihnutými miestami boli lokality v okolí Pieskov, Medvedej Skaly, Kočišťanu, Červené, Kolárske pri Hvezdárni a celá lokalita modranských lesov vo zvernici Biela Skala. Ničivé následky veternej smršti sú doteraz viditeľné. Znova sa začína spúšťať mierny dážď a tak sa po krátkej porade rozhodujeme, že si pozrieme zrub Pavučina, ktorý sa momentálne kompletne prerába a tak Kamión mení smer a namiesto na Zámčisko mierime do doliny pod hradisko pamätajúce časy Veľkej Moravy. Pri Pavučine si dávame poslednú oddychovú prestávku, dojedáme zásoby, urobíme spoločnú fotečku a mimo značku po lesnej zväžnici mierime do Harmónie, pričom sa vynoríme pri rampe a pomedzi chaty okolo strelnice a bývalého lesníckeho učilišťa po asfaltke mierime k cieľu nášho výšlapu – do baru Sandra (pôvodne jedna z prvo-

republikových víl, ktorej pôvodný názov sa ale nepodarilo identifikovať). Skupinu vediem ja s Koníkom, aby sme pred vstupom obdarovali každého camrátkom a pamätným listom. Premoknutí a niektorí aj dobre premrznutí sa vnútri zvitáme so skupinou hudobníkov z Trnavy – Olinkou hrajúcou na husiach, Bombišom, kamarátom Strapcom a Lokom, a tiež kamarátkou Danou z TO. Guľové eso. Svojou návštevou nás poctil aj kamarát Lewis z TO. Mexiko. Po krátkom zladení sa rozozvučia tóny sladkého dreva

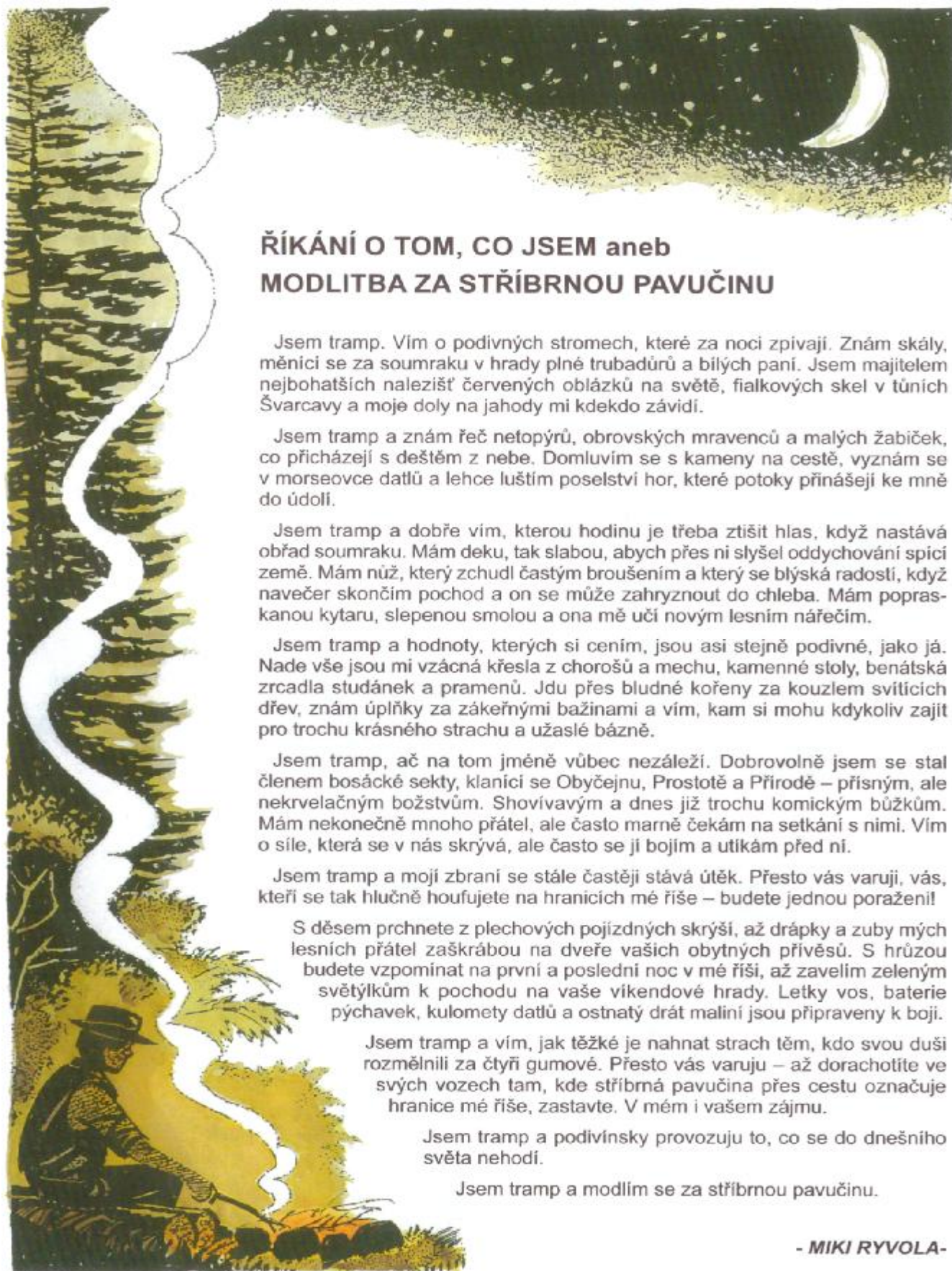
a všetci družnej spievame osvedčené trampské hity, ktoré umocňujú atmosféru celého večera. Smäd zahasíme dobrým 11° pivkom Karpat a zároveň si vychutnáme lahodný bravčový gulášik, ktorý po prejdenej štreke prišiel veľmi vhod. Za tento patrí veľká pochvala majiteľovi Sandra baru a tiež za jeho ochotu prichýliť túlavé trampské duše, aj keď sa ráno ešte obával, že či bude môcť podnik otvoriť aj v nasledujúce dni, či všetko zariadenie ostane v pôvodnom stave. Dnes už môžeme skonštatovať, že všetko dopadlo na jedničku a ani nepriazeň počasia nás nedokázala odradiť od pekného

výšlapu v prírode, kde si človek oddýchne a zrelaxuje po celotýždňovej šichte. Dôstojne sme oslávili aj 99-te výročie vzniku spoločnej republiky a za zvuku gitár do dlhej noci spomíname na krásne strávený deň. Ale každá pekná vec musí skončiť a tak sa poslední skalní balia a o desiatej sa poberajú domov. Lúčime sa s prísľubom, že sa všetci kamaráti opäť stretne na ďalšom jarnom vandri, ktorý je naplánovaný na máj budúceho roku, na ktorý sa už teraz všetci veľmi tešíme.

Kamarát Arťo, OZ Priatelia lesa.

Foto : „Jeseň na vode“- na titulke Hrdzavý v koláži Hrdzavý a Arťo!

vo svojom stotridsiatom druhom vydaní 24. ročníka prináša pre čitateľa zaujímavé články preberáme dva z nich. Časopis je pre vás dostupný na webovej stránke „Trampeckého Magazínu“ CZ.

ŘÍKÁNÍ O TOM, CO JSEM aneb MODLITBA ZA STŘÍBRNOU PAVUČINU

Jsem tramp. Vím o podivných stromech, které za noci zpívají. Znáám skály, měnící se za soumraku v hrady plné trubadúrů a bílých paní. Jsem majitelem nejbohatších nalezišť červených oblázků na světě, fialkových skel v tůních Švarcavy a moje doly na jahody mi kdekdo závidí.

Jsem tramp a znám řeč netopýrů, obrovských mravenců a malých žabiček, co přicházejí s deštěm z nebe. Domluví se s kameny na cestě, vyznám se v morseovce datlů a lehce luštím poselství hor, které potoky přinášejí ke mně do údolí.

Jsem tramp a dobře vím, kterou hodinu je třeba ztišit hlas, když nastává obřad soumraku. Mám deku, tak slabou, abych přes ni slyšel oddychování spící země. Mám nůž, který zchudl častým broušením a který se blýská radostí, když navečer skončím pochod a on se může zahryznout do chleba. Mám poprasakanou kytaru, slepenou smolou a ona mě učí novým lesním nářečím.

Jsem tramp a hodnoty, kterých si cením, jsou asi stejně podivné, jako já. Nade vše jsou mi vzácná křesla z chorošů a mechu, kamenné stoly, benátská zrcadla studánek a pramenů. Jdu přes bludné kořeny za kouzlem svítilic dřev, znám úplňky za zákeřnými bažinami a vím, kam si mohu kdykoliv zajít pro trochu krásného strachu a užaslé bázně.

Jsem tramp, ač na tom jméně vůbec nezáleží. Dobrovolně jsem se stal členem bosácké sekty, klaníci se Obyčejnu, Prostotě a Přírodě – přísným, ale nekrvelačným božstvům. Shovívavým a dnes již trochu komickým bůžkům. Mám nekonečně mnoho přátel, ale často marně čekám na setkání s nimi. Vím o síle, která se v nás skrývá, ale často se jí bojím a utíkám před ní.

Jsem tramp a mojí zbraní se stále častěji stává útěk. Přesto vás varuji, vás, kteří se tak hlučně houfujete na hranicích mé říše – budete jednou poraženi!

S děsem prchnete z plechových pojízdných skrýší, až dráčky a zuby mých lesních přátel zaškrábou na dveře vašich obytných přívěsů. S hrůzou budete vzpomínat na první a poslední noc v mé říši, až zavelím zeleným světýlkům k pochodu na vaše víkendové hrady. Letky vos, baterie pýchavek, kulometry datlů a ostatný drát maliní jsou připraveny k boji.

Jsem tramp a vím, jak těžké je nahnat strach těm, kdo svou duši rozmělnili za čtyři gumové. Přesto vás varuju – až dorachotíte ve svých vozech tam, kde stříbrná pavučina přes cestu označuje hranice mé říše, zastavte. V mém i vašem zájmu.

Jsem tramp a podivínsky provozuju to, co se do dnešního světa nehodí.

Jsem tramp a modlím se za stříbrnou pavučinu.

- MIKI RYVOLA -

Kraj tisíců skal - BROUMOVSKO

A náhle bylo po vosách. Ještě včera jich byly ve skalách miliony. Těch pestrých a čilých požíraček všeho, sladkého i masitého. Pak přišel noční mráz a ony poznaly, že minul požehnaný vosí rok a je čas odejít. Na Adršpašské skalní město dolehl podzim. Za takové mrazivé noci se ale nejlíp spí: máš-li ráno ve spacím pytli jinovatku ve vousech a otevřeš-li oči, víčka tě zastudí. Bylo tiché jitro. Probudil jsem se na břehu skalního jezírka, které - jistě s lidskou pomocí - vytvořila řeka Metuje. Je to krásné místo. Malé houby v mechu byly jako skleněné, zařukal-lis, zvonily. Čiré jezírko bylo zamrzlé, ovesné vločky, od večera namočené v plechovce, promrzly do dna. Králíčkové, nejmenší ptáci Evropy se zlatou korunkou na hlavě, se na mne přiletěli zblízka podívat. Něžně pískali, byl čas vstávat. Podzim byl neuvěřitelně barevný.

Jestli jsi už někdy byl v tom kraji, pak tě asi také překvapila Vlčí rokle. Jezírko je v její polovině. Rokle od sebe odděluje Adršpašské a Teplické

Adršpašské skalní město

skalní město, ale Metuje z ní, kupodivu, odbočuje. Přesto má rokle i dole stále totéž vlčí jméno. Záhada! Ve stříbrných pramenech lehce a stříbrně víří a tančí písek, to se málokde vidí.

Chráněná krajinná oblast Broumovsko se rozkládá v Broumovském výběžku, který hraničí s polským Kladskem. Je to, po Labských pískovcích, Českém ráji a Kokořínsku další nádherná chráněná pískovcová oblast. „Ádr“ i Teplické skály jsou rájem horolezců. Obrovské stěny, skalní bludiště, studené a vlhké soutěsky na rozpažení i plošiny porostlé borovicí a křivolakou metličkou. Prožiješ tady stejně krásné chvíle skalní samoty jako třeba v Českém Švýcarsku. Vylez si v lese na skalku, zavři jedno oko a druhým pohlédni pod sebe na rozlehlé porosty kapradiny hasivky orličí. Budeš mít dojem, že z letadla pozoruješ obrovské stromy, že se vznášíš nad nekonečnými rozlohami zelených amazonských pralesů. Od skály Lokomotivy je neobvyklý pohled na východní Krkonoše. Sněžka odtud ztrácí svou strmost a nad Modrým dolem je i v plném létě patrně netající pole sněhu zvané mapa republiky.

Vstup do Adršpašského skalního města je od obce zahrazen palisádou v úzké rokli a domkem, ve kterém se vybírá vstupné. Půjdeš-li do skalního města ale odjinud, z lesů či luk, pronikneš úplně poctivě do skalních bludišť i bez potupného placení. Skály jsou pro všechny, ne jen pro boháče!

Kromě Teplicko-adršpašských skal je na Broumovsku ještě mnoho dalších pískovců. Nad osm set let starým Broumovem, černým a úctyhodným městem mnichů benediktýnů, se zvedají Broumovské neboli Polické stěny. Přejdeš je od Božanovského Špičáku na jihovýchodě po Honský Špičák na severozápadě pohodlně za den. Na prvním ze Špičáků jsem kdysi spal. Mezi skalkami, z nichž každá vypadá jako jiné zvíře. Z Polska, od Hejšoviny, dul mocný víchř, budil mne, zdálo se mi, že na mne útočí kamenná zvířata. Ráno jsem bloudil pod nedalekou Junáckou vyhlídkou, pod ní jsou už skalek desítky a všechny mají svoje jména.

Na opačné straně se zvedají nad Broumovem Javoří hory, které málokdo prošel a po jejich lesnatých a křivolakých hřebenech běží polská hranice, líbilo se mně tam. Krásný je i malebný a osamělý Ostaš s mohutnými pískovcovými stěnami a ještě víc bizarní skalní městečko u jeho úpatí, které se jmenuje Kočičí skály. Nádherné prolézačky, bludiště, slepé chodbičky, skalní okénka, průrvy. Všechno jako pro větší kočky.

- MILOSLAV NEVRLÝ -
Z knihy *Nejkrásnější sbírka*
Foto: NETOPEJR

Spomienka na kamaráta Wina pod Břestecskou skálou

II. jesenný výšlap OZ Priatelia lesa - Kukla

© Vydalo: **Regionálne trampské združenie – Pezinok** pre vnútornú potrebu združenia. Trampský občasník nie je distribuovaný v obchodnej sieti ani v sieti PNS. Nájdete ho na webe: <http://malokarpatskyobcasnik.wz.sk/> Na tvorbe tohto čísla spolupracovali kamaráti, Lewis, Bublina, Tony Lovec, Arťo, a ďalší kamaráti a kamarátky. Predpokladaná uzávierka budúceho čísla (len pravdepodobne) 20.2.2018. Kontakt: email: malokarpat.obcasnik@gmail.com ;